

Miquel Pescador, la diversitat de la intuïció i la unitat compositiva

L'art és una de les disciplines on els prejudicis manen més. Moltes vegades, quan mirem la globalitat de l'obra d'un autor i aquesta és molt variada acostumem a creure que l'artista està desorientat. Amb l'obra d'en Miquel Pescador, malgrat la seva diversitat tècnica i formal, això no ens passa perquè conceptualment és unitària. No voldria caure en un tòpic, però crec que la formació com a arquitecte pesa en la seva recerca de la composició, que en totes les seves obres (des de la més pura abstracció fins a l'obra més realista) esdevé l'eix central. Les seves composicions cerquen un equilibri formal entre una estabilitat a la manera de Piero della Francesca i Giorgio Morandi o el desequilibri poètic dels *ukiyo-e* japonesos, adoptant punts de vista no usuals dintre de la tradició occidental. Opti per una composició o una altra, però, els protagonistes sempre són els cossos dintre de l'espai.

Miquel Pescador treballa la seva obra com un orfebre treballa cadascun dels detalls. Només així l'atzar pot esdevenir un dels protagonistes d'unes composicions pensades prèviament dintre del laboratori mental. Per això cadascuna de les pinzellades són lliures, perquè ja saben cap a on han d'anar. I cada traç intenta buscar la seva raó de ser, des de la textura més sobresortint fins al traç que vol ser com de tela. Aquesta llibertat es palpa pinzellada a pinzellada, com es palpa la composició ben vertebrada. Això és fruit del domini extraordinari que en Miquel Pescador té de la cuina de les tècniques. Només sabent quin resultat dóna cada tècnica que es treballa es pot controlar el resultat final, deixant que la mà faci la seva.

Temàticament l'obra també és unitària. El cos és el protagonista, bé tingui forma humana o objectual. El cos es transforma en retrat o autoretrat, en natura morta o *vanitas* sense calaveres, però continua sent el protagonista com si d'una sistemàtica metamorfosis es tractés. I el cos i el pas del temps són els elements de reflexió dintre d'una composició que és la que mana, més enllà del tractament tècnic que doni a la pintura. Per aquest motiu, en una mirada ràpida, l'obra sembla molt diversa però en realitat és molt unitària i estructurada. I el seu entorn es converteix en el protagonista de la meditació pictòrica, perquè és l'espai que coneix i que li permet ser sincer amb ell mateix, sense aventures que el puguin distreure de l'essència pictòrica que és el que cerca.

Aquest entramat conceptual és el que permet combinar la intuïció amb el coneixement profund dels clàssics, sense amagar-la, perquè la pintura d'en Miquel Pescador és sincera i no juga a jocs d'artifici. És fruit del treball constant i de la meditació, de les ànsies de millorar constantment i de triar el camí tècnic, compositiu o temàtic que creu més oportú sense importar-li massa la coherència superficial de la seva obra, perquè el que busca és el denominador comú més profund.

Mireu doncs l'obra de Miquel Pescador amb deteniment, perquè val molt la pena. Feu-ho amb passió o amb raciocini, o amb totes dues coses alhora, que de totes dues en té abundantament l'obra, i ja m'ho sabreu dir.

Albert Domènech

Historiador de l'art

2011